

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság — mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen Az Európai Közösségen belüli térinformációs infrastruktúra (INSPIRE) kialakításáról szóló, 2007. március 14-i 2007/2/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek⁽¹⁾, vagy legalábbis a kérdéses rendelkezéseket a Bizottsággal nem közölte — nem teljesítette a szóban forgó irányelvből eredő kötelezettségeit;
- a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelv átültetésére előírt határidő 2009. május 14-én lejárt.

⁽¹⁾ HL L 108., 1. o

A Törvényszék (hetedik tanács) T-430/08. sz., Grain Millers, Inc. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Grain Millers GmbH & Co. KG ügyben 2010. július 9-én hozott ítélete ellen a Grain Millers, Inc. által 2010. szeptember 15-én benyújtott fellebbezés

(C-447/10. P. sz. ügy)

(2010/C 301/26)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Grain Millers, Inc. (képviselő: L.-E. Ström, K. Martinsson advokater)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Grain Millers GmbH & Co. KG

A fellebbező kérelmei

- A Grain Millers, Inc. azt kéri, hogy a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke (hetedik tanács) T-430/08. sz., az OHIM második fellebbezési tanácsának 2008. július 23-i, a Grain Millers GmbH & Co. KG és a Grain Millers, Inc. közötti felszólalási eljárás tárgyában hozott határozatát (R 478/2007-2. sz. ügy) megerősítő 2010. július 9-én hozott ítéletét és az OHIM-ot kötelezze az Európai Bíróság és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére, továbbá az ellenérdekű feleket kötelezze az OHIM fellebbezési tanácsa és az OHIM felszólalási osztálya előtt felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az ügy tárgya az, hogy a Grain Millers GmbH & KG a rendelet⁽¹⁾ 8. cikke (4) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelő módon bizonyította-e a GRAIN MILLERS megjelölés használatát, miáltal az említett megjelölés akadályozza a fellebbező 003650256. számú GRAIN MILLERS közösségi védjegyének lajstromozását.

A Törvényszék a korábbiakban, a T-318/06–T-321/06. sz., Alberto Jorge Moreira da Fonseca kontra OHIM — General Optica egyesített ügyekben 2009. március 24-én hozott ítéletének 33–35. pontjában akként foglalt állást a rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében foglalt a „helyi jelentőségű meghaladó mértékre” vonatkozó feltétel értelmezésének tárgyában, hogy annak a ténylegesen jelentős megjelölésekkel való ütközések korlátozása a célja, és azt nem csupán a megjelölés jelentősége földrajzi kiterjedésének fényében kell vizsgálni, hanem gazdasági kiterjedésének fényében is, amelyet azon időtartam vonatkozásában kell értékelni, amely folyamán a megjelölés a kereskedelmi életben funkcióját betöltötte, valamint e használat intenzitásának függvényében. Mindazonáltal a fellebbezéssel megtámadott határozatában a Törvényszék nem ezt a megközelítést alkalmazta, és semmi nem utal arra, hogy a Törvényszéknek egyáltalában tudomása volt az ezen ügyben meghatározott elvekről.

A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen vélte úgy, hogy a 8. cikk (4) bekezdése nem követeli meg a felszólalás alapjául szolgáló védjegy tényleges használatának bizonyítását, amint azt a rendelet 43. cikkének (2) bekezdése előírja.

A Törvényszék tévesen tekintett el a bizonyítékokra és a bizonyításra vonatkozó követelményszintre vonatkozó ítélkezési gyakorlatról.

⁽¹⁾ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)

A Törvényszék (kibővített hatodik tanács) T-321/05. sz., AstraZeneca AB, AstraZeneca plc kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 1-jén hozott ítélete ellen az AstraZeneca AB, AstraZeneca plc által 2010. szeptember 16-án benyújtott fellebbezés

(C-457/10. sz. ügy)

(2010/C 301/27)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbezők: AstraZeneca AB, AstraZeneca plc (képviselők: M. Brealey QC, M. Hoskins QC, D. Jowell barristers, F. Murphy solicitor)

A többi fél az eljárásban: European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations (EFPIA), Európai Bizottság

A fellebbezők kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-321/05. sz. ügyben 2010. július 1-jén hozott ítéletét;
- a Bíróság semmisítse meg a 2005. július 15-én hozott C(2005) 1757 végleges bizottsági határozatot (COMP/A.37.507/F3 — AstraZeneca-ügy);
- másodsorban a Bíróság saját meggyőződése alapján mérlegelve csökkentse a fellebbezővel szemben a megtámadott bizottsági határozat 2. cikkében kiszabott bírság összegét;
- a Bíróság kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezők az ítéletben található számos téves jogalkalmazásra hivatkoznak. E téves jogalkalmazásokat az alábbi külön címekben foglalják össze:

A releváns termékpiac meghatározása. A Törvényszék tévesen értelmezte a jogot, amikor helyben hagyta a Bizottságnak a határozatban a releváns termékpiaccal kapcsolatban tett megállapításait, amelyek szerint az 1993 és 2000 közötti időszakban a protonszivattyú-gátlók (*proton pump inhibitors*, PPIs) külön piacot képeztek. Két jogalapra hivatkoznak.

Az első jogalap két főrésze osztható. Először is a Törvényszék tévedett, amikor nem végezte el a bizonyítékok időbeli elemzését, és így a protonszivattyú-gátlók és a H2 blokkolók között 2000-ben fennálló verseny alapján tett megállapítást az 1993-ban releváns termékpiacra vonatkozóan. Másodsorban a Törvényszék tévedett, amikor figyelmen kívül hagyta azon tényt, miszerint a protonszivattyú-gátlók használatának növekedése fokozatos volt, azon az alapon, hogy a felíró orvosok — tehetetlenségként jellemzett — gyakorlata irreleváns volt a piac meghatározásakor.

A második jogalap szerint a H2 blokkolókkal történő kezelés teljes költsége, összevetve a protonszivattyú-gátlókkal történő kezelésével, alapvető jelentőségű a megbízhatónak bizonyult árkülönbségeket illetően a piac meghatározásakor.

Az erőfölénnyel való első, a kiegészítő szabadalmi oltalmi tanúsítványokkal kapcsolatos visszaélés. Az első visszaéléssel kapcsolatos jogalapok két fő részre oszthatóak. Először is a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak értékelésekor, hogy mi jelent érdemen alapuló versenyt. A Törvényszék tévedett annak értékelésekor, hogy a fellebbezőknek a szabadalmi hivatalokba benyújtott ismertetési objektíven félvezető volt-e, és irrelevánsként elutasította a fellebbezőnek a kiegészítő oltalmi tanúsítványhoz való, törvényen alapuló joga értelmezésének ésszerűségét és jóhiszeműségét. Az átláthatóság hiánya nem elegendő a visszaélés megállapításához, szükség van a szándékos csalás vagy megtévesztés követelményére is. Másodsorban a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak

értékelésekor, hogy mi képez verseny korlátozására irányuló magatartást. A Törvényszék tévesen találta úgy, hogy a pusztán kérelem, amely olyan szellemi tulajdonjogra irányul, mely csak 5-6 évvel később lesz érvényes, olyan magatartásnak tekinthető, amely korlátozza a versenyt, függetlenül attól, hogy e jogot végül is megkapják-e és/vagy érvényesítik-e. A magatartás ugyanis nincs kellő összefüggésben az állítólag érintett piaccal vagy túl távol áll attól.

Az erőfölénnyel való második, a forgalomba hozatali engedélyek visszavonásával kapcsolatos visszaélés. A második visszaéléssel kapcsolatos jogalapok két fő részre oszthatóak. Először is a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak értékelésekor, hogy mi jelent érdemen alapuló versenyt. A Törvényszék tévedett, amikor úgy találta, hogy a közösségi jog szerinti korlátlan jog gyakorlása nem érdemen alapuló versengésnek tekintendő. Másodsorban a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak értékelésekor, hogy mi képez verseny korlátozására irányuló magatartást. A Törvényszék tévedett, amikor úgy találta, hogy a közösségi jog szerinti jog gyakorlása a verseny korlátozására irányulhat. Másodlagosan, amennyiben a Bíróság úgy találja, hogy a közösségi jog által biztosított jog gyakorlása főszabályként visszaélésnek minősülhet, akkor többre kell legyen szükséges a visszaélés megállapításához, mint a verseny torzítására való pusztán tendencia. A fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Bizottságnak kellene bizonyítania, hogy azon jog gyakorlása, melyet jogszerűen bírnak, a hatékony verseny kizárására irányult. Ez hasonló lenne a kényszerengedélyezés eseteiben fennálló feltételekhez, amire tulajdonképpen a második visszaélés vonatkozik.

Bírságok. A Törvényszék tévesen alkalmazta a 17. rendelet⁽¹⁾ 15. cikkének (2) bekezdését azzal, hogy nem emelt kifogást a bírság összegének Bizottság általi megállapítását illetően, és nem vette megfelelően figyelembe az állítólagos visszaélések újszerűségét, a versenyre gyakorolt tényleges hatások teljes hiányát, és más enyhítő körülményeket.

⁽¹⁾ A Szerződés 85. és 86. cikkének végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. első tanácsi rendelet (HL 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás: 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.).

A Bíróság elnökének 2010. szeptember 3-i végzése — Európai Bizottság kontra Olasz Köztársaság

(C-366/09. sz. ügy) ⁽¹⁾

(2010/C 301/28)

Az eljárás nyelve: olasz

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

⁽¹⁾ HL C 256., 2009.10.24.